

MEDZI DVOMA KRÁĽOVSTVAMI

SKUTOČNÝ PRÍBEH O TOM,
AKO MA CHOROBA NAUČILA
VÁŽIŤ SI ŽIVOT

SULEIKA JAOUAD

**MEDZI
DVOMA
KRÁĽOVSTVAMI**

**MEDZI
DVOMA
KRÁĽOVSTVAMI**

SULEIKA JAOUAD

Original title: Suleika Jaouad: BETWEEN TWO KINGDOMS

Copyright © 2020 by Suleika Jaouad

All rights reserved.

Originally published in the United States by Random House,
an imprint and division of Penguin Random House LLC, New York.

Cover photograph: Daniel Schechner

Translation © Veronika Lašová, 2021

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Zuzana Reiselová.

Rukopis prekladu tohto diela podporil z verejných zdrojov
formou štipendia Fond na podporu umenia.

Citát použitý v knihe na s. 7:

M. de Cervantes Saavedra: *Dômyselný rytier Don Quijote de la Mancha*,
zväzok druhý. Preložené zo španielskeho originálu Miguel de Cervantes Saavedra:
El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha (M. Aquilar, Madrid 1942).

Preložil a poznámky spracoval dr. Jozef Felix. Verše prebásnil Vojtech Mihálik.

Vydalo Slovenské vydavateľstvo krásnej literatúry v Bratislave. 3. vydanie.

Vytlačené v roku 1965.

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0089-2

*Venujem Melisse Carrollovej a Maxovi Ritvovi,
ktorí viedli moje pero.
A všetkým ostatným, čo predčasne odišli na druhý svet.*

Človek žije, pokým neumrie.
MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDRA

OBSAH

<i>Poznámka autorky</i>	11
-------------------------	----

PRVÁ ČASŤ

1. SVRBENIE	17
2. <i>MÉTRO, BOULOT, DODO</i>	27
3. ŠKRUPINY	37
4. RAKETA VYSTRELENÁ DO VESMÍRU	43
5. SPÄŤ V ŠTÁTOCH	55
6. ČISTÝ REZ	66
7. DÔSLEDKY	69
8. POŠKODENÝ TOVAR	76
9. DIEVČA Z BUBLINY	89
10. ÚTRŽKY	106
11. ZASEKNUTÁ	117
12. STRASTI A ÚTRAPY KLINICKÉHO SKÚŠANIA	125
13. STODŇOVÝ PROJEKT	133
14. TANGO PRED TRANSPLANTÁCIOU	140
15. NA OPAČNÝCH KONCOCH ĎALEKOHĽADU	152
16. HOPE LODGE	164

17. CHRONOLÓGIA SLOBODY	177
18. KRÍŽENEC	185
19. SNY MAĽOVANÉ AKVARELMI	191
20. NESÚRODÁ PARTIA	203
21. PRESÝPACIE HODINY	212
22. HRANICE NAŠICH MOŽNOSTÍ	223
23. POSLEDNÁ SKVELÁ NOC	229
24. PO TOM	234

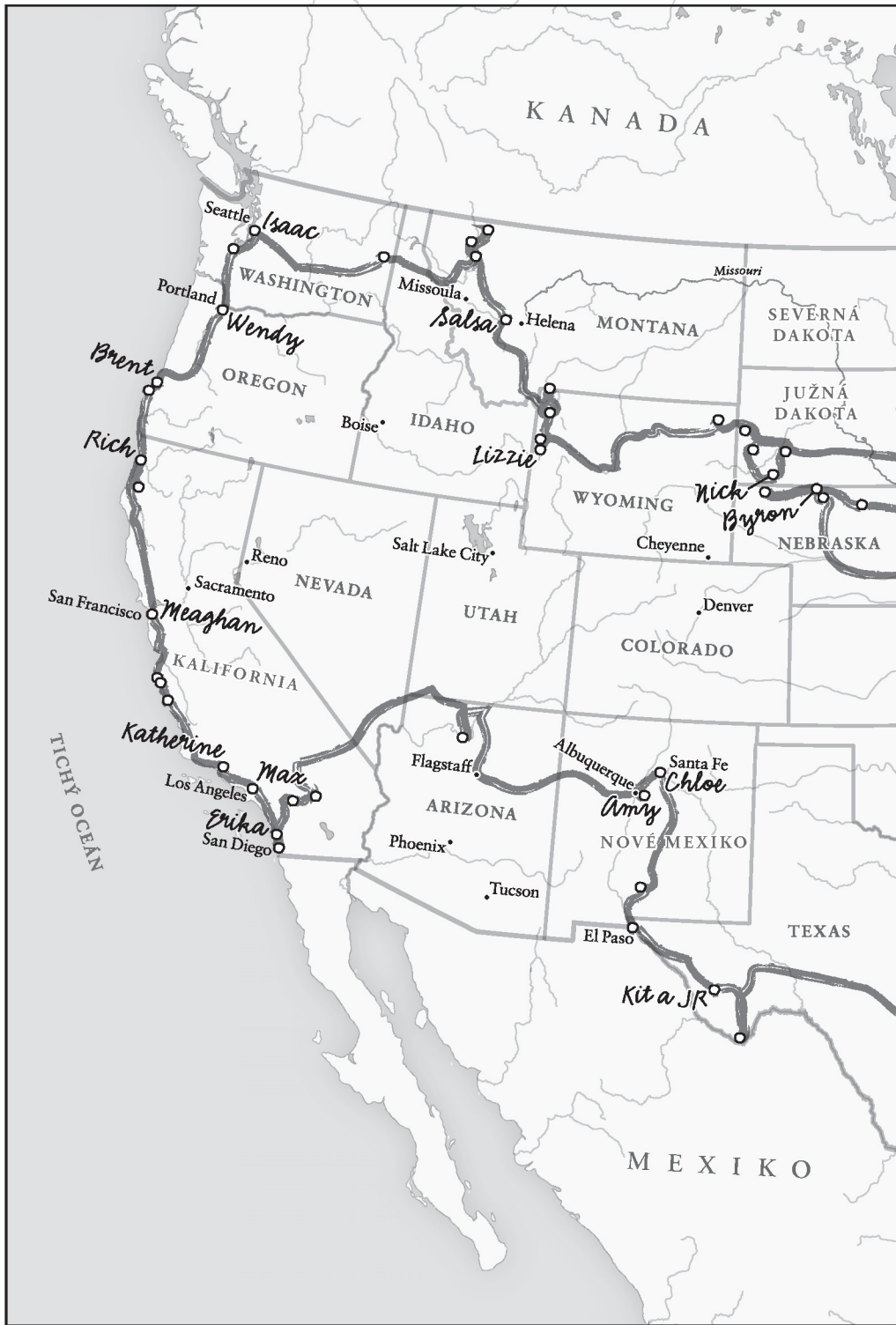
DRUHÁ ČASŤ

25. MEDZI ZDRAVÍM A CHOROBOU	243
26. PRECHODOVÉ RITUÁLY	263
27. NÁVRAT DO ŽIVOTA	276
28. PRE POZOSTALÝCH	296
29. DO NEZNÁMA	308
30. NAPÍSANÉ NA KOŽI	322
31. HODNOTA BOLESTI	332
32. SALSA A SURVIVALISTI	347
33. ĎAKOVNÉ LISTY PODĽA BROOKA	362
34. NÁVRAT DOMOV	383
<i>Epilóg</i>	409
<i>Podakovanie</i>	413

POZNÁMKA AUTORKY

PRI PÍSANÍ TEJTO knihy som vychádzala zo svojich denníkov, zdravotných záznamov, spomienok a z rozhovorov s ľuďmi, ktorí sa v príbehu objavujú. V texte uvádzam aj úryvky z listov a e-mailov, niektoré som upravila a zostručnila.

Pre zachovanie anonymity som pozmenila mená viacerých osôb spomínaných v knihe. Vymyslené mená, uvedené v abecednom poradí, sú: Dennis, Estelle, Jake, Joanie, Karen, Sean a Will.

PRVÁ
ČASŤ

SVRBenIE

ZAČALO SA TO svrbením. Nie metaforickým, ako keď vás svrbia nohy, lebo sa vám chce tancovať, alebo vás svrbí jazyk, lebo túžite povedať niečo uštipačné, ale ozajstným, fyzickým svrbením. Tento neznesiteľný nástojčivý pocit sa u mňa po prvý raz objavil v poslednom ročníku bakalárskeho štúdia, najskôr na priehlavkoch, potom vyššie na lýtkach a na stehnách. Všetmožno som potláčala nutkanie sa škrabať, lenže svrbenie bolo neústupné, akoby som na pokožke mala tisícky neviditeľných štípancov. Netrvalo dlho a začala som mimovoľne sklzáť rukou k nohám. V snahe uľaviť si som najprv driapala džínsy, vzápätí som siahla pod látku a zaborila nechty do kože. Škrabala som sa na brigáde vo fotoslužbe. Škrabala som sa, keď som sedela za veľkým dreveným stolom v univerzitnej knižnici. Škrabala som sa, keď som s priateľmi tancovala v bare s podlahou lepkavou od piva. Škrabala som sa dokonca aj v spánku. Čoskoro som mala nohy posiate čerstvými škrabancami, suchými chrastami aj škaredými jazvami, akoby som deň čo deň pobehovala bosá medzi kríkmami šípových ruží. Krvavé

ranky ma upozorňovali, že v mojom vnútri niečo nie je v poriadku.

„Zrejme ste si zo štúdií v zahraničí priniesli parazita,“ skonštatovala čínska bylinkárka, než ma poslala domov s balíčkom smradľavých výživových doplnkov a horkých čajov. Sestra vo fakultnej nemocnici zas usúdila, že som dostala ekzém, a odporučila mi krém. Obvodný lekár vyslovil domnienku, že to je zo stresu, a predpísal mi lieky proti úzkosti. A hoci mi nikto nevedel s určitosťou povedať, čo mi je, pokúšala som sa neprikladať svojim ťažkostiam veľkú váhu. Dúfala som, že vymiznú spontánne.

Každé ráno som potichu pootvorila dvere internátnej izby, pohľadom som preletela po chodbe, a keď bol čistý vzduch, zavinutá v osuške som po špičkách prebehla do spoločnej kúpeľne. Nechcela som, aby niekto videl moje nohy. Pokožku som si jemne umývala vlhkou handričkou, zatiaľ čo do odtoku stekali pramienky jasnočervenej krvi. Natierala som sa hamamelovou vodičkou z lekárne a so zapchatým nosom som pila nechutné bylinné odvary. V lete, keď bolo horúco na džínsy, som nosila nepriehľadné čierne silonky. Kúpila som si tmavé obliečky, aby som zamaskovala zaschnuté červeno-hnedé škvrny od krvi. A milovala som sa zásadne pri zhasnutom svetle.

Spolu so svrbením sa dostavila aj únava. Čoraz častejšie som si cez deň potrebovala zdriemnuť. Spočiatku som odpočívala dve hodiny, potom štyri a nakoniec šesť, no nech som spala akokoľvek dlho, môjmu telu to nestačilo. Začala som zaspávať na orchestrálnych nácvikoch a na pracovných pohovoroch, pri učení aj pri večeri, a keď som sa zobudila, cítila som sa utáhanejšia ako predtým. „Ešte nikdy som nebola taká unavená,“ postťažovala som sa raz spolužiakom, keď sme kráčali na prednášku. „Ani ja, ani ja,“ vzdychli. Všetci sme

boli unavení. Za posledný semester sme videli viac východov slnka než za celý život. Do neskorého večera sme trčali v knižnici a písali bakalársku prácu, potom sme sa šli odreagovať na nejaký večierok, kde sme zvyčajne flámovali až do rána. Bývala som v samom srdci kampusu Princetonskej univerzity, na najvyššom poschodí veľkolepého gotického internátu so štíhlymi vežičkami a s hrôzostrašnými kamenými chrličmi. Pamätám sa, ako som raz na sklonku ďalšej prehýrenej noci zavolała priateľov k sebe na posledný pohárik. Moja izba mala majestátne lomené okná a radi sme sedávali na širokých parapetoch, odkiaľ sme sledovali, ako sa opití študenti tuckajú domov, zatiaľ čo dláždené chodníky zalievali prvé slnečné lúče. Záverečné skúšky nám kloпали na dvere, preto sme boli odhodlaní naplno si vychutnať posledné spoločné týždne, než sa rozpráchneme do rôznych kútov sveta. Ohotne sme siahali až na dno svojich síl.

Napriek tomu som sa obávala, že som unavená z iných dôvodov ako spolužiaci.

Keď odišli, ľahla som si do postele a pocítila som, že sa mi pod pokožkou opäť začína odohrávať skaza. Cievmi akoby mi prúdilo čosi neprirodzené a ohlodávalo mi zdravý rozum. Ako zo mňa vyprchávali zvyšky energie, svrbenie sa stupňovalo, no akékoľvek obavy som zaháňala zľahčujúcou myšlienkou, že to sa iba prebúdzajú môj parazit. V hĺbke duše som však pochybovala, že mám parazita. Premýšľala som skôr nad tým, či problém nie je v mojej hlave.

Nasledujúce mesiace som sa cítila ako na palube potápajúcej sa lode, zúfalo som sa chytala čohokoľvek, čo by ma udržalo nad hladinou. Chvíľu sa mi darilo. Úspešne som dokončila bakalárske štúdium a moje kroky, podobne ako kroky